

Tässä on ensimmäinen novellini tai ainakin osa siitä. Tarina kertoo synkästä sadepäivästä, ja sen vaikutuksista köyhyyden kolhimaan ihmiseen. Teksti päättyy vähän ikävästi kesken tapahtumien tuiskeen ja osa tarinan motiiveista menee vielä tässä vaiheessa hieman ohi lukijalta. Jatkan kirjoittamista oman innostuksen ja mahdollisen palautteen mukaan. Toivottavasti novellista saa jotain irti vielä keskeneräisenäkin. Haluaisin kehittyä kirjoittajana, joten olisi mukava lukea kommentteja tarinan vahvuuksista ja heikkouksista. Tarinoitsijana olen vasta aloittelija, mikä saattaa paistaa tekstistä hyvinkin selvästi läpi, mutta olisikin mielenkiintoista tietää miten ja missä minun kannattaisi hioa tekstiäni. --

Sateen anatomia    Betonikumpujen tällä puolen kasvaa kaupungin runko. Korkealle tummiin pilviin kohoavat tornivuoret, joiden huiput suutelevat taivaan kyynelten täyttämää lakea. Lintujen perspektiivistä ihmiset ovat muurahaisia kaupungin kamaralla. Mihin on matkalla se monilukuinen joukko, joka hallitsee temmelyskenttäänsä? Katseet kääntyvät oikealle ja vasemmalle. Ne kohtaavat jonkin kiinnekohdan, johon lujittua, mutta usein ne vain katoavat maiseman moninaisuuteen. Siinä ihmisviidakossa kokematon kulkija kadottaa helposti suuntavaistonsa. Jos lähtee kulkemaan yhdestä paikasta toiseen, on luultavaa päätyä kolmanteen.    Syvällä hilseenhienossa kaupunkikieroudessa ei ole aina tarpeen halkoa harmaita hiuksia kun erotetaan ihminen kokonaisuudesta. Harmaasta kuontalosta kärsii tumma hahmo sateen piekemällä kadulla lähellä tunnettua kauppakeskusta. Hän ei vaikuta tottumattomalta kaupungin vilinä. Suurin huolenaihe tuon miesparan sydämmellä on toimeentulo tai sen olemattomuus. Tilanteen ankeus välittyy hyvin ulospäin. Farkut näyttävät haalenneen polvista. Nahkatakki on ruosteenkarhea kyynärtaipeista. Siihen sonnustautunut Mikko tiesi hyvin, että ollakseen aito tarvitaan vain vähän asennetta, eikä sitä saa kaupasta kilohintaan pieniin pusseihin niputettuna. Hänen olemuksensa on yhtä erottuva ohikulkijoiden paljoudessa kuin synkkä taivas valomainosten yllä. On turhaa yrittää todistaa niin ilmiselvää asiaa. Uhoaminen on tarpeetonta kun hiuksetkaan eivät enää hulmunneet vapaasti tuulesa. Syksyiset puuskat pakottivat Mikon kuitenkin kohti panttilainaamoja kaikkia perkeleitään kiroten. Oliko se nyt tällä vai viereisellä kadulla, hän pohtii. Mikko nuuhkii sateista ilmaa ja seuraa vainullaan katukylttejä kangaskasseilla vuorattu aarre kainalossaan. Hän harppoo hieman eksynein, mutta määrätietoisin askelin muutaman korttelin mittaisen matkan halki. Kadut ovat väärellään tyhjiä liiketiloja, vain joistakin näyteikkunoista paistaa valoa verkkokalvolle. Määränpäätä ei tarvitse löytää vannotulta paikaltaan. Panttilainaamon ovi tervehtii Mikkoa tutuin mainosteippauksin. Asteltuaan sisään hän laskee aarteensa tiskille ja huokaisee. Tämä on viimeinen asia, jonka saatan pantata, Mikko ilmoittaa virkailijalle lakonisesti. Syntyy lyhyt hiljaisuus, kun virkailija riisuu aarteen kangaskasseista ja ryhtyy tutkimaan sitä. Aarre paljastuu vanhaksi mahonkipuiseksi kaappikelloksi. Virkailija avaa kellon oven ja tunnustelee heiluria. Aitoa messinkiä, hän sanoo. Sitten hän ottaa suurennuslasin tarkastellakseen sarjanumeroa kellon osoitintaulusta. Mikko raapii otsaansa hieman epäilevästi. Mitä jos en saa kellosta tarpeeksi rahaa? Mitä jos tulin tänne aivan turhaan, hän pelkää. Virkailija laskee suurennuslasin alas ja vastaa Mikon kysyvään ilmeeseen: Voin maksaa tästä kaksisataa euroa. Näille on jonkin verran kysyntää. Ilahtuva Mikko paistaa kätensä yhteen voiton merkiksi. Kiinni veti, hän sanoo ja jättää rahat saatuaan kellonsa panttilainaamon virkailijan huomaan. Tuuli puhaltaa sadepisaroiden lentorantaa hieman viistoon kun Mikko astelee panttilainaamosta viereiselle linja-autopysäkille. Terävän kylmät pisarat raapivat inhottavasti hänen kasvojaan. Pysäkin katoksen suojassa hän säästyy tulitukselta. Mikko huomaa kengännauhojensa olevan auki ja polvistuu solmimaan niitä. Hän tekee nauhoista komean rusetin ja nousee katsomaan aikatauluja. Autoja ei lähde tältä pysäkiltä oikeaan määränpäähän. Mikko syyttää tupakan ja

istuu penkille, sillä hän ei viitsi vielä palata sateeseen. Savukiehkurat nousevat lempeästi taivaalle. Humaltunut ohikulkija tallustelee pysäkin ohi. Ei kukaan mammonnan takia ole katuojaan kupsahtanut, hän lausuu mongertaen. Mikko jää miettimään humalaisen sanomaa. Teinköhän hyvät kaupat, hän pohtii ja imee savua keuhkojensa koko kapasiteetilla. Koristettuaan limat kurkustaan nahkarotsiin pukeutunut synkkämietteinen mies jatkaa matkaansa. Näillä rahoilla hän tulee toimeen ehkä kaksi viikkoa. Kaksi korotonta viikkoa. Laihasta seteliparvesta ei irtoa enää lohtua. Sade puskee vasten kasvoja. Jos pisarat olisivat keihäitä, niillä olisi jo valloitettu valtakuntia. Mikko ei suostu lannistumaan, vaan päinvastoin, hän on valmis rohkaistumaan sään vastarinnasta huolimatta. Raha on ratkaisijan roolissa, mutta tällä ilmalla on mahdotonta löytää vastauksia siihen kuinka sen saa poikimaan. Hetken mielijohteesta Mikko astelee läheiseen publiin etsimään inspiraatiota. Minkä nyt häviän juomiini, sen voitan moninkertaisena takaisin ideoiden aallonharjalla, hän uumoilee raottaessaan anniskelupaikan raskasta ovea. Humalaisten katseet raahautuvat sateen riepomaa miestä kohden. Niistä huokuu lämpöä ja väsymystä, ne kohtaavat tulijan niin kuin pilvien takaa porottava aurinko kohtaa läpimärän asfaltin. Sadepisarat Mikon otsalla muuttuvat hetkessä onnenpisaroiksi ennen kuin ne kuivuvat pois. Hän suuntaa kulkunsa tarjoilijan luo ja tilaa itselleen oluen.

2 Tömistelen alas kuistin portaita hiekoitetulle pihapolulle. Lumihiutaaleet putoilevat koreasti valkoiseen maahan hiekanjyvien peitoksi. On tavattoman kylmää. Olen pukeutunut paksuun huopakangastakkiin, ja päällyshousujeni alla on kahdet villahousut. Päässäni on puuvillamyssy, johon kertyy lumihiutaileita kuin lahottajia kuolleeseen kantoon. Kannan kädessäni porkkanoilla täytettyä olkikoria. Saapastelen pehmoisilla huopikkailla sen tärkeimmän, lumiukon luokse. Edessäni pönöttää kolme tukevasti toisiinsa sulautunutta lumipalloa. Otan olkikorista porkkanan ja tuuppaan sen keskelle ylimmäistä palloa. Hiilillä maalattu suu virnistää veikeästi ja nappisilmät tuijottavat kauas etäisyyteen. Lumiukkoni on nyt valmis, ja voi kuinka upea se onkaan! Mestari teokseni haalistuu rivakasti vanhaksi kellastuneeksi valokuvaksi. Mikko! Mikko, joku huutaa. Havahdun unestani. Oluestani on puolet jäljellä kun nostan tuopin huulilleni juodakseni kunnan kulauksen. Pöytäni istuu pujopartainen mies, joka esittelee itsensä Tapioksi. Jokin päässäni liikahtaa. Muistan sinut jostain, sanon muistoissani hapuillen. On olemassa hetkiä, jolloin aika hajoaa sahanpuruksi eetteriin ja hetkiä, jolloin sahanpuru siirtyy eetteristä jonkun ponnettomaan kupoliin. Juuri siltä minusta tuntuu juuri nyt, vaikka pääni sisällä olevan sahanpurun voisi korvata jäähileillä. Joustamaton ja kiteytynyt on muistini se osa, jolla minun pitäisi kaivella tietyt kasvot tuhansien muiden joukosta tietyn nimen kera. Täytyy lakata lukemasta ajatuksia niin kuin valmista kirjaa. On annettava niiden lipua aalloillaan vailla päämäärää tai olemassaolon oikeutusta. Sitten vain pitäisi ankkuroida laiva ja toivoa ettei se uppoa satamassa. Selitän tämän kaiken seuralaiselleni, ja toivon jo, että hän kyllästyisi minuun ja lähtisi pois, mutta huomaa pian olevani väärässä. Tapio johdattelee minut sahanpurusta oikeille aalloille kertoessaan, kuinka tapasimme kauppaopistossa joskus vuosikymmeniä sitten. Muistikuvat ankkuroituvat ja löydän jotain sanottavaa koulumenestyksestäni. En ollut koskaan luokan terävintä kärkeä. En varsinkaan silloin kun teimme kirjanpitoa. Kuuluin siihen jengiin joka hekotteli takapulpettien varjoissa kun joku venytti purukumistaan lohikäärmeen ja sylkäisi sen luokan kattoon. Nauramme yhdessä ennen kuin laivamme uppoaa. Vastoin odotuksiani, keskustelumme ei tyrehy vielä senkään jälkeen kun olemme tyhjentäneet tuoppimme. Tapio innostuu tarjoamaan seuraavan kierroksen mukavan nousuhumalan saattelemana. Käy ilmi, että hänellä on pyyhkinyt elämässään melko hienosti. Olen ehkä kateellinen, mutta kuitenkin kiitollinen siitä etten ole kurja rehvastelija. En saata ymmärtää, miten suuri vaikutus rahalla voi olla ihmiseen. Pahimmillaan se voi muuttaa

elämän suunnan täydellisesti. On ihmeellistä, että lastenkodin kasvatista tuli lopulta menestyvän firman toimitusjohtaja, Tapio selostaa. Koitan säilyttää stoalaisen järkähtämättömyyteni kun hän kuivaa silmäkulmiaan. Juuri tuollaiset rahoissaan kylpevät luokkaloikkarit tekevät maailmasta niin kolkon paikan. He kuuntelevat muita vain silloin kun saavat tuoda oman elämäntarinansa esille. En voi käsittää, mitä tuollainen kolikonkiillottaja tekee tällaisessa seurassa. Kysyn Tapiolta ikävöikö hän koskaan menneisyyttään, ja luulen saavani vastauksen siihen miksi hän on tullut huuhtomaan ajatuksiaan oluella keskellä sateista päivää. Tapio vaipuu mietteliääksi. Vaaleansininen kauluspaita hänen yllään ilmaisee samaa arvokkuutta kuin hänen pohtiva, hieman alaviistoon suuntautunut katseensa. Enpä tiedä, hän vastaa ja lisää siihen: Tiedän hyvin, kuinka paljon elämässä on asioita, jotka pitäisi vain unohtaa. Mitä oikein tarkoitat, kysyn uteliaana. Olen tottunut ajattelemaan, että elämässä on vain joko voitettavaa tai hävittävää. Jos kaipaa arpaonnen suosiota vielä sen jälkeen kun on saanut huonot kortit pelattavakseen, on vain tuhlattava ne mahdollisimman nopeasti ja sekoitettava sitten pakka uudestaan. Epäonnen soturit karsiutuvat ringistä vain silloin jos he eivät korota ikinä panoksiaan ja jäävät murehtimaan. Elämässä menestyminen merkitsee haaveisiin uskomista ja niiden toteuttamista, Tapio selittää. Olen samoilla linjoilla hänen kanssaan, vaikka en täysin usko siihen, kuinka epäonnen voisi kääntää vain panoksiaan korottamalla. Juuri niinhän olen aina tehnyt heikolla menestyksellä. Onneksi sentään olut maistuu. Juodaan siis haaveille, ehdotan Tapiolle ja kohotamme viimeistä kertaa tuoppejamme.

3 Tummat pilvet varjostavat sateista kaupunkia vielä senkin jälkeen kun Mikko ja Tapio hyvästelevät vihdoinkin toisensa ja poistuivat kumpikin pubista sateen armoille. Toisin kuin ihmisillä, sateella ei ole omaa tahtoa. Pisarat ovat täysin olosuhteiden orjia. Kukaan ei saa sadetta komentamalla loppumaan, eikä sateella myöskään ole voimia millä se voisi itseään komentaa. Sade huuhtelee sen mihin se osuu. Tummatkaan pilvet eivät pakota ihmistä kastumaan mikäli ihminen luopuu luonnon orjuudestaan ja keksii käyttää sateenvarjoa. Itsensä suojaaminen sateelta voi toisaalta tuntua turhalla, jos mieli on jo valmiiksi vajonnut synkkyyteen. Ahdistuksen varalta ei ole muuta sateenvarjoa kuin masennuslääkkeet, joilla mielialaan voi ehkä vaikuttaa. Lievän serotoniinivajeen korjaamiseen ei välttämättä tarvita lääkitystä, jos siihen riittää muutama annos alkoholia. Ainakin Mikko tunsu olevansa aivan kuin uudestisyntynyt parin kaljan jälkeen. Olen mieluummin teräsmies kuin yön ritari. En tahdo vaipua synkkyyteen, hän tuumii. Mikäli on vain mieleltään sopivassa vireessä, ei yhtään haittaa vaikka sateenvarjo olisikin jäänyt kotiin.